

Zarzuty i główne argumenty

Transpozycja dyrektywy 85/337/EWG

Komisja uważa, że Irlandia nie dokonała całkowitej transpozycji 85/337/EWG, ponieważ brak jest przepisów gwarantujących osiągnięcie celów zamierzonych w art. 2 ust. 1 i 4 w odniesieniu do dróg prywatnych. Zdaniem Komisji projekty dróg prywatnych (złożone przez inwestorów prywatnych) objęte są zakresem stosowania dyrektywy 85/337. Ponadto założenie, że takie projekty nie oddziałują w sposób istotny na środowisko, jest bezpodstawne. Niewłączanie projektów dróg prywatnych złożonych przez inwestorów prywatnych stanowi uchybienie zobowiązaniom ciążącym na Irlandii na mocy wspomnianych przepisów dyrektywy.

Transpozycja dyrektywy 2003/35/WE

Komisja uważa, że Irlandia uchybiła swoim zobowiązaniom zgodnie z art. 6 dyrektywy 2005/35, nie przyjmując i nie przekazując do wiadomości Komisji przepisów krajowych niezbędnych do zastosowania się do art. 3 i 4 tej dyrektywy. W szczególności art. 3 ust. 1, 3-6 dyrektywy wprowadzają szczegółowe zmiany do różnych artykułów dyrektywy 85/337. Irlandia nie kwestionuje, że transpozycja wymaga zmian zarówno w irlandzkich przepisach urbanistycznych, jak i w innych systemach pozwoleń. Irlandia nie powiadomiła o żadnych zmianach w jej przepisach urbanistycznych w terminach wyznaczonych w dodatkowej uzasadnionej opinii oraz w każdym razie nie powiadomiła o przepisach dotyczących innych systemów pozwoleń. Artykuł 3 ust. 7 i art. 4 ust. 4 dyrektywy wymagają nie tylko środków odwoławczych od decyzji, lecz również przepisów przewidujących szczególne gwarancje. W zakresie, w jakim Irlandia twierdzi, że jej przepisy dotyczące środków prawnych spełniają wymogi art. 3 ust. 7 i art. 4 ust. 4, nie przedstawiła ona wystarczających informacji potwierdzających spełnienie wymogu ustanowionego w art. 6 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 175, str. 40.

(²) Dz.U. L 156, str. 17.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 4 lipca 2007 r. w sprawie T-475/04 Bouygues i Bouygues Télécom przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 września 2007 r. przez Bouygues SA i Bouygues Télécom SA

(Sprawa C-431/07 P)

(2007/C 269/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bouygues SA i Bouygues Télécom SA (przedstawiciele: F. Sureau, D. Théophile, S. Perrotet, A. Bénabent, J. Vogel i L. Vogel, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Republika Francuska, Société française du radiotéléphone — SFR, Orange France SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku wydanego w dniu 4 lipca 2007 r. przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawie Bouygues i Bouygues Télécom przeciwko Komisji (T-475/04);
- ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem stanowiska prawnego zajętego przez Trybunał;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące spółki powołują cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania.

W zarzucie pierwszym podnoszą one, że Sąd uchybił spoczywającemu na nim obowiązкови uzasadnienia, orzekając, że sporne zreczenie się wierzytelności w niniejszej sprawie było nieuniknione z uwagi na „strukturę systemu”. Jako że ta ostatnia stanowi wyjątek od zasady, zgodnie z którą zróżnicowanie wśród wielu przedsiębiorstw prowadzi niechybnie do istnienia korzyści o charakterze selektywnym, Sąd powinien był uzasadnić w wyraźny sposób zarówno treść struktury systemu, do której się odwołuje, jak również związek przyczynowo-skutkowy między tą strukturą systemu a stwierdzonym zreczeniem się zasobów państwa.

W zarzucie drugim skarżące podnoszą, że Sąd naruszył prawo, uznając, iż Komisja nie była zobowiązana wszcząć formalnego postępowania wyjaśniającego, z tego jedynie powodu, że badanie sprawy co do istoty prowadzi — według niego — do wniosku, że nie przedstawiono dowodu na istnienie korzyści na rzecz Orange i SFR. Zdaniem skarżących wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 88 ust. 2 WE jest bowiem uzasadnione za każdym razem, gdy Komisja nie jest w stanie ustalić w świetle elementów, którymi dysponuje na etapie postępowania wstępnego, czy dany środek jest czy nie jest zgodny z postanowieniami traktatu.

W zarzucie trzecim skarżące wskazują na trzy błędy popełnione przez Sąd dotyczące kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych odnoszących się do, po pierwsze, rzekomej unikalności procedur przyznawania licencji UMTS, po drugie, tak zwanego niepewnego charakteru wierzytelność, których zrzekło się państwo i po trzecie, treści pisma ministerialnego z dnia 22 lutego 2001 r., które wspomina o gwarancji sprawiedliwego traktowania podmiotów gospodarczych, a nie jednakowego traktowania tych podmiotów.

W zarzucie czwartym skarżące podnoszą wreszcie, że Sąd naruszył wielokrotnie prawo przy stosowaniu art. 87 ust. 1 WE. Te naruszenia odnoszą się, odpowiednio, do wprowadzenia wyjątku opartego na strukturze systemu, oceny dotyczącej (nie) istnienia korzyści konkurencyjnej i zastosowania zasady niedyskryminacji.

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-433/07)

(2007/C 269/64)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: C. Zandra i M. Telles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wyko-

nia dyrektywy Komisji 2005/30/WE ⁽¹⁾ z dnia 22 kwietnia 2005 r. zmieniającej, dla dostosowania do postępu technicznego, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/24/WE i 2002/24/WE odnoszące się do homologacji typu dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych, a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 17 maja 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 106, str. 17.

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-434/07)

(2007/C 269/65)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele (-e): C. Zandra i M. Telles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2005/41/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. zmieniającej dyrektywę Rady 76/115/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do punktów mocowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach silnikowych, a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.